

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Kroftové a soudců Mgr. Tomáše Liskovského a JUDr. Romany Novákové ve věci žalobkyně: **PRO-FACTOR cz, s.r.o.**, IČ 260 13 509, se sídlem Revoluční 62, 544 01 Dvůr Králové nad Labem, zast. JUDr. Heinzem Eflerem, advokátem se sídlem Pražská 88, 541 01 Trutnov, proti žalovaným: **1) ZANZIBAR - Gastro s.r.o.**, IČ 262 00 198, se sídlem nám. Starosty Pavla 331, 272 01 Kladno, **2) [redacted]**, nar. [redacted], bytem [redacted], oba zast. JUDr. Ing. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno, o zaplacení 17.820 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně i žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 18. března 2015, č. j. 130C 92/2012-137, **t a k t o:**

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I **p o t v r z u j e** a ve výroku II se **m ě n í** tak, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni 8.910 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,1 % denně od 18. 1. 2011 do zaplacení s tím, že plněním jednoho z žalovaných zanikne v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého žalovaného a naopak, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni rovným dílem nahradit žalobkyni, k rukám jejího zástupce, náklady řízení před okresním soudem ve výši 30.486,50 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni rovným dílem nahradit žalobkyni, k rukám jejího zástupce, náklady řízení před krajským soudem ve výši 6.911 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud rozsudkem popsaným v záhlaví tohoto usnesení, uložil žalovaným pod výrokem I zaplatit žalobkyni 8.910 Kč s příslušenstvím, pod výrokem II zamítl žalobu v části o zaplacení 8.910 Kč s příslušenstvím a pod výrokem III nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Po provedeném dokazování okresní soud uzavřel, že smlouvou o provedení plošné inzerce ze dne 20. 9. 2010 se žalobkyně jako zhotovitel zavázala, že na základě písemných požadavků a podkladů inzerenta a následné korektury inzerenta zhotoví plošnou inzerci inzerenta na reklamní plakáty s kulturním programem a zajistí po sjednanou dobu vylepení (vyvěšení) těchto plakátů na reklamních místech (provedení inzerce). Doba trvání smlouvy byla ujednána na jeden rok od prvního vylepení (vyvěšení) reklamních plakátů prostřednictvím zhotovitele. Žalovaný č. 1 se jako inzerent zavázal zaplatit za to zhotoviteli cenu včetně DPH za podmínek stanovených smlouvou. Strany v čl. V. smlouvy ujednaly konkrétní cenu za provedení inzerce na 14.850 Kč + DPH. Žalovaný č. 1 se jako inzerent zavázal žalobkyni cenu zaplatit na základě faktury vystavené zhotovitelem v termínu uvedeném na faktuře. Nárok zhotovitele na zaplacení sjednané ceny za provedení inzerce včetně nároku na zaplacení DPH, tj. na provedení příslušeného vyúčtování vzniká dle čl. 5.1 všeobecných smluvních podmínek v okamžiku prvního výlepu plakátů na reklamních místech. Zhotovitel měl povinnost zaslat inzerentovi jeden originál plakátu s inzercí. K zániku smlouvy bylo v č. 6 podmínek stanoveno, že smlouva zaniká uplynutím doby sjednané ve smlouvě. Čl. 6.2 smlouvy přiznával právo odstoupit od smlouvy pouze zhotoviteli a to z důvodu nesoučinnosti inzerenta nebo nedostatečného počtu zájemců o inzerci pro výrobu celého plakátu. V jiných případech nelze od smlouvy odstoupit a strany výslovně vylučují použití ustanovení o odstoupení v obchodním zákoníku (čl. 6.3 podmínky). Dle čl. VIII smlouvy byla úhrady ceny včetně příslušenství zajištěna ručitelským závazkem fyzické osoby uvedené v záhlaví smlouvy, jako jednající osoby za inzerenta. Touto osobou byla žalovaná č. 2, která podpisem smlouvy prohlásila, že přebírá ručitelský závazek k uspokojení zhotovitele, kterým je zajištěna úhrada ceny, včetně příslušenství a úroků.

Po právní stránce okresní soud uzavřel, že účastníci uzavřeli dne 20. 9. 2010 nepojmenovanou smlouvu dle zákonného ustanovení shora. Předmět smlouvy považoval okresní soud za dostatečně určitý, kdy na jedné straně žalobkyně převzala závazek zhotovit plošnou inzerci inzerenta na reklamní plakáty s kulturním programem a zajistit po dobu jednoho roku vylepení (vyvěšení) těchto plakátů na reklamních místech a žalovaný č. 1 se na straně druhé zavázal zaplatit žalobkyni sjednanou cenu v termínu uvedeném na faktuře. Skutečnost, že smlouva neobsahuje konkrétní seznam výlepových míst ani minimální počet plakátů, které se žalobkyně zavázala vyhotovit a vylepit, dle názoru soudu

neznamená, že předmět závazků nebyl dostatečně určen. Je třeba vycházet z obsahu výpovědi žalované č. 2 i z obsahu jejího dopisu z 26. 3. 2011 kde konstatuje, že plakáty s reklamou měly být dle smlouvy vylepeny na minimálně 160 veřejně přístupných místech. Takto prezentoval rozsah reklamy obchodní zástupce žalobkyně při jednání o uzavření smlouvy a žalovaní s tím souhlasili. Smlouva z 20. 9. 2010 obsahuje pojem reklamní místo, tj. místo výlepu či vyvěšení plakátu. Dle souhlasného prohlášení účastníků mělo jít o veřejně přístupná místa v [REDAKCE] a okolí. Veřejně přístupné místo pro účely reklamy lze definovat tak, že jde o místo s možností přístupu různých osob bez limitů a omezení. Zároveň by se na takovém místě měl vyskytovat větší počet osob, na které může reklama působit. Okresní soud byl přesvědčen, že pojem užitý ve smlouvě, tj. vyvěšení plakátů na reklamní místa, není neurčitý a nezpůsobuje neplatnost smlouvy pro neurčitost. Obě strany si byly vědomy, že reklamní místa budou místa veřejnosti přístupná, přitom jejich konkrétní výběr byl ponechán na žalobkyni. Pokud žalovaná č. 2 tvrdí, že podmínkou uzavření smlouvy byl výlep především na autobusové zastávky a bez této podmínky by smlouvu nebyla uzavřela, měla žádat o vtělení této pro ni zásadní podmínky do obsahu smlouvy. Žalovaní jsou podnikatelé, nejsou „slabší“ stranou smlouvy. Při smluvních jednáních proto měli trvat na tom, aby písemná podoba smlouvy odpovídala případným ústním prohlášením obchodního zástupce žalobkyně. Výpovědí [REDAKCE] navíc ani nebylo prokázáno tvrzení, že by žalované č. 2 výslovně přislíbil výlep na autobusové zastávky a že by šlo o nezbytnou podmínku pro uzavření smlouvy inzerentem.

Shodně s žalovanými měl okresní soud za to, že ustanovení čl. 6.3 smluvních podmínek o nemožnosti odstoupení od smlouvy je neplatné. Jde o ustanovení, kterým se žalovaní vzdali práva daného zákonem (§ 344 a násl. obchodního zákoníku), které by jim mohlo teprve v budoucnu vzniknout. Dopis žalovaného č. 1 z 26. 3. 2011 je dle svého obsahu pouze „podmíněným odstoupením“. K odstoupení mělo dojít pouze tehdy, pokud by žalobkyně nedoložila splnění povinností vyplývajících ze smlouvy o provedení inzerce včetně doložení údaje o prvním vylepení reklamních plakátů. Teprve za tohoto stavu hodlal žalovaný č. 1 odstoupit od smlouvy a vyvázat se z povinnosti k úhradě sjednané ceny dle smlouvy. Účinky odstoupení pak nelze přiznat ani dopisu ze dne 9. 5. 2011. V něm sice žalovaní konstatují, že trvají na odstoupení od smlouvy dle dopisu ze dne 26. 6. 2011, avšak soud nevzal za prokázané, že by existovaly podmínky pro důvodné odstoupení. Předně žalovaná č. 2 výslovně konstatovala, že jí pan [REDAKCE] sdělil počet vylepovaných plakátů, z nichž 17 je vylepováno na veřejných místech určených pro výlep. Měl též sdělit, že plakáty vylepované na autobusových zastávkách jsou strhávány. Žalovaná č. 2 vyjádřila v dopise nesouhlas s tím, že převážná část plakátů je umísťována v provozovnách a nemocnicích. Uvedené výhrady vyplývají z toho, že každý z účastníků si jiným způsobem definoval pojem veřejně přístupné místo. Zatímco žalobkyně pod tento pojem zahrнула úřady, nemocnice, zdravotní střediska, školy, instituce, výlohy obchodů, autobusové zastávky apod. (viz bod II čl. 6 dohody o vyvěšování reklamních plakátů), žalovaní po uzavření smlouvy hodnotili jako řádnou realizaci reklamy prakticky pouze vylepení na k tomu určená výlepová místa a na autobusové zastávky. Tento rozpor nezakládá dle okresního soudu možnost odstoupení od smlouvy žalovaným č. 1, ale mohl by být důvodem pro reklamaci plnění žalobkyně.

V řízení nebyla prokázána obrana žalovaných, že by po dobu prvních tří měsíců r. 2011 vůbec nebyly reklamní plakáty vyvěšovány. Okresní soud vycházel především z výpovědi svědka [REDAKCE], který jako profesionál v oboru popsal, jakým způsobem zajišťoval a kontroloval žalobkyní zadaný výlep plakátů. Okresní soud neměl důvod pochybovat o věrohodnosti svědka. Při dokazování nevyšlo najevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že svědek [REDAKCE] sice převzal plakáty od svého smluvního partnera, avšak plakáty na svá výlepová místa a sloupy nevylepil. Rozmísťování plakátů na reklamních místech v rozhodném období potvrdil ve výpovědi rovněž svědek [REDAKCE]. Obsah výpovědi žalované č. 2, jejího manžela a svědků [REDAKCE] není důkazem o tom, že se v rozhodném období plakáty nikde nenacházely. Vypovídají pouze o tom, že plakáty nebyly uvedenými osobami v [REDAKCE] a okolí spatřeny. Výpovědi slyšených osob nemohou prokázat negativní skutečnost, tj. že žádné plakáty zhotovené žalobkyní na reklamních místech nebyly. Důkazní břemeno o vyvěšení plakátů nesla žalobkyně a zejména výpověďmi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] svá tvrzení o vylepování plakátů v roce 2011 prokázala.

Zhotovení a následné vyvěšování reklamních plakátů žalobkyní dle smlouvy o provedení inzerce se ve své podstatě blíží smlouvě o dílo dle § 563 a násl. obchodního zákoníku účinného do 31. 12. 2013. Podle § 654 obch. zák. při vadách díla platí přiměřeně § 436 až § 441, tj. ustanovení o nárocích z vad při kupní smlouvě. Jak bylo uvedeno výše, vylepení plakátů na místa v rozporu s představou žalovaných nelze hodnotit jako podstatné porušení smlouvy. Podle § 437 (při jeho přiměřeném použití) je-li smlouva porušena nepodstatným způsobem, může objednatel požadovat buď dodání chybějícího, nebo slevu ze sjednané ceny.

Okresní soud vzhledem k námitkám žalovaných zkoumal, zda žalobkyně splnila svou povinnost spočívající ve vyvěšování plakátů řádně, tj. v souladu se smlouvou. Smlouva obsahovala pojem reklamní místo, přičemž tento pojem nebyl nikde písemně definován. Účastníci učinili nesporným, že vyvěšením na reklamní místo se rozumělo umístění plakátu na místo přístupné veřejnosti, kde inzerce mohla vyvolat zamýšlené účinky. Povinnost vyvěšení na veřejná místa žalobkyně nepochybně splnila prostřednictvím firmy pana [REDAKCE]. K jinému závěru okresní soud dospěl ohledně plnění závazku žalobkyně prostřednictvím pana [REDAKCE]. Ten měl konkrétní povinnosti stanoveny dohodou o vyvěšení reklamních plakátů z 25. 11. 2010 (zejm. shora citovaný čl. II bod 4 a 6 dohody). Svědek [REDAKCE] ve výpovědi mimo jiné uvedl, že neměl určeno, kam přesně má plakáty lepit, ani že má plakáty po stržení opravovat. Vždy vylepil všechny plakáty, nic mu nezbylo na případné opravy, stav plakátů po vylepení nekontroloval. Popsaný postup svědka při vylepování plakátů je v rozporu s pokyny žalobkyně v dohodě o vyvěšování. V dohodě bylo zakotveno, že zaměstnanec má trvale sledovat, zda nedochází k poškození plakátů a takové plakáty odstranit a nahrazovat. Jako porušení povinnosti vylepovat plakáty na co nejfrekventovanější místa regionu vyhodnotil soud stav v únoru 2011. Jak vyplývá z přehledu umístění plakátů, pan [REDAKCE] v pěti případech vyvěsil či předal plakát přímo do provozovny inzerenta. V regionu [REDAKCE] měly být plakáty vyvěšeny na 40 místech, z toho minimálně v pěti případech nelze povinnost mít za řádně splněnou. Stěží lze předpokládat souhlas inzerentů s tím, že vhodným místem pro reklamu je jejich vlastní provozovna. Místa uvnitř provozoven nelze považovat za místa obvyklá pro vyvěšování plakátů v určité lokalitě. Umístění do provozoven inzerentů

ostatně nepředpokládá (i když to výslovně nevylučuje) ani čl. II bod 6 dohody o vyvěšování. Soud přihlédl rovněž k tomu, že dohoda o vyvěšování reklamních plakátů předpokládala specifikaci reklamních míst v Příloze č. 1. V řízení nebylo prokázáno, že by taková příloha existovala. Pan ■■■■■ tak neměl povinnost lepit plakáty na konkrétní místa a žalobkyně nemohla provedení řádného výlepu efektivně kontrolovat. Žalovaní se z důvodu nevymezení konkrétních výlepových míst nemohli fakticky přesvědčit, zda jsou plakáty vylepovány v souladu se smlouvou.

Žalobkyně vystavila dne 7. 1. 2011 fakturu na zaplacení sjednané ceny, aniž doložila žalovaným oprávněnost fakturace, která byla závislá na prvním výlepu. Žalobkyně až v dopise ze dne 15. 4. 2011 odkázala žalovanou č. 2 na pana ■■■■■ a vyzvala ji, ať si u něj ověří splnění smluvních závazků žalobkyně. Námitka opožděnosti reklamace proto nebyla shledána důvodnou. Vadné plnění nemohlo být žalobkyni vytčeno dříve, než mohli žalovaní posoudit řádnost plnění.

Žalovaní až do rozhodnutí ve věci samé trvali na tom, že smlouva o provedení inzerce je neplatná pro neurčitost. Pro případ, že by okresní soud smlouvou posoudil jako platnou, zdůrazňovali účinky odstoupení žalovaného č. 1. Z důvodů uvedených shora dospěl soud k závěru, že smlouva není neplatná a že nezanikla na základě odstoupení. Okresní soud vzal za prokázané, že plnění žalobkyně, konkrétně vyvěšování plakátů v průběhu roku 2011, nebylo zcela řádné a bez vad. Vzhledem k podstatě smlouvy nelze nárok z odpovědnosti za vady uspokojit opravou plnění či dodáním náhrady (§ 437 odst. 2 obchodního zákoníku). V úvahu v projednávaném případě přichází pouze nárok na přiměřenou slevu ze sjednané ceny. Při úvaze o výši přiměřené slevy přihlédl okresní soud k tomu, že pouhé vyhotovení plakátů bez jejich vylepení či vyvěšení na veřejně přístupných místech nemá pro žádného inzerenta a tedy ani pro 1. žalovaného smysl. V řízení vyšlo najevo, že žalobkyně splnila povinnost řádného výlepu plakátů pouze zčásti. Možnost odlišného výkladu pojmu reklamní místo smluvními stranami nelze přičítat pouze k tíži žalobkyně, protože na obsahu smlouvy se podílely obě smluvní strany. Za nejpodstatnější okresní soud považuje, že stav plakátů nebyl v rozporu se smlouvou po celý měsíc, tj. až do dalšího vylepení panem ■■■■■ monitorován a že poničené plakáty nebyly odstraňovány a nahrazovány. Tato vada plnění zakládá dle názoru soudu nárok žalovaného č. 1 na slevu ze sjednané ceny inzerce v rozsahu 50 %. Okresní soud proto rozhodl tak, že nároku žalobkyně na zaplacení sjednané ceny inzerce vyhověl co do částky 8.910 Kč. Nárok na částečný sjednaný úrok z prodlení ve výši 0,1 % za každý den prodlení vyplývá z čl. 5.5 smluvních podmínek. Vůči žalované č. 2 byl nárok přiznán na základě ručitelského závazku, který byl sjednán v bodě VIII. smlouvy pod výrokem II, proto okresní soud zamítl částku 8.910 Kč s částečným úrokem z prodlení, která dle úvahy podle § 136 o. s. ř. nebyla žalobkyní nárokována důvodně. O náhradě nákladů řízení rozhodl okresní soud podle 143 odst. 2 o. s. ř.

Proti rozsudku podala žalobkyně i oba žalovaní odvolání.

Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnil rozhodnutí ve výrocích II a III a žalobě zcela vyhověl. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by měla poskytnout žalovanému 1) vadné plnění, když nemonitoroval stav vyvěšování plakátů svědkem ■■■■■ a tato vada měla založit právo na slevu ve výši 50 %. Nesprávný je závěr okresního soudu když odvozuje tuto povinnost od dohody uzavřené mezi žalobkyní a svědkem ■■■■■ ze dne 25. 11. 2010.

Jmenovaný v ní vystupuje jako zaměstnanec žalobkyně a plněním jeho pracovních povinností nelze rozšiřovat obsah obchodněprávních závazků sjednaných mezi žalobkyní a 1. žalovaným. I případné porušení pracovních závazků jmenovaného zaměstnance nelze chápat jako porušení povinností žalobkyně z uzavřené smlouvy s žalovaným 1). Navíc svědek ■■■■ započal s výlepem plakátů již v prosinci 2010, plakáty s inzercí žalovaného 1) vylepoval do prosince 2011. Žalobkyně žalovanému 1) účtovala cenu inzerce fakturou splatnou dne 7. 1. 2011. Současně s ní mu doručila jedno vyhotovení plakátu. Žalovaný 1) však vznesl námitky ke kvalitě výlepu až v dopise ze dne 26. 3. 2011. Nezpochybňoval předčasnost ani důvodnost fakturace. Podle smlouvy vzniklo právo žalobkyně na dohodnutou cenu za inzerci předáním plakátu s inzercí k výlepu. Okresní soud při úvaze o slevě opomenul skutečnost, že žalobkyně prováděla výlep plakátů prostřednictvím dvou subjektů. Pokud se týká externího subjektu, který prováděl výlep, u něj okresní soud pochybení žádné neshledal, naopak u pracovníka žalobkyně ■■■■ pochybení shledal, přestože při novém výlepu v měsíčním intervalu opakovaně kontroloval stav vylepených plakátů. Jak uvedl tento svědek z předchozího výlepu, zůstalo minimálně 50 % vylepených plakátů. Není adekvátní námitka, že i jiní inzerenti, pro které žalobkyně poskytovala totožné služby, měli stejné výtky k plnění povinností žalobkyně, ale svého nároku na slevu apod. se z ekonomických důvodů nedomáhali. Žalobkyně má za to, že kdyby její plnění poskytnuté na sporném plakátu i ostatním 26 inzerentům nebylo adekvátní, nezůstalo by chování žalovaného 1) k žalobkyni týkající se výlepu ojedinělým. Kromě opožděnosti reklamace žalovaného 1) /více než dva měsíce po splatnosti faktury/ namítla i absenci volby nároku v podobě slevy z ceny inzerce. Žalovaný 1) od počátku tvrdil, že nevylepováním plakátů žalobkyně porušila svoje povinnosti a trval na odstoupení od smlouvy.

Oba žalovaní, 1) a 2), odvoláním napadli výroky I a III rozsudku okresního soudu. Měli za to, že okresní soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalovaní navrhli, aby odvolací soud napadené části rozsudku soudu prvního stupně změnil, žalobu v celém rozsahu zamítl a přiznal jim náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Podle žalovaných žalobkyně neprokázala první výlep plakátů a nedoložila tak své právo fakturovat žalovanou částku, resp. fakturovat ji v době, kdy fakturu žalovanému č. 1 vystavila. Na tuto skutečnost odkazuje i soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku (str. 10). I přes tento svůj závěr však soud prvního stupně uložil žalovaným povinnost část žalované sumy uhradit a navíc se smluvním úrokem z prodlení od data splatnosti uvedeného na faktuře vystavené žalobkyní, ač bylo prokázáno, že žalobkyně vystavila fakturu, aniž by žalovaným doložila oprávněnost fakturovat dle smlouvy o provedení plošné inzerce ze dne 20. 9. 2010. Takovým dokladem nemůže být odkaz na pana ■■■■ uvedený v dopise ze dne 15. 4. 2011. Dále žalobkyně nijak neprokázala, že své povinnosti vyplývající ze smlouvy o provedení plošné inzerce ze dne 20. 9. 2010, tedy zhotovit plošnou inzerci na reklamní plakáty a zajistit po celou sjednanou dobu vylepení (vyvěšení) plakátů s inzercí inzerenta /žalovaného č. 1)/, plnila řádně. Žalobkyně žalobou požadovala zaplatit úhradu za zhotovení a výlep reklamních plakátů v plné výši, tj. za období celého roku 2011. Právní zástupce žalobkyně uvedl, že plakáty se tiskly na každý měsíc zvlášť. Žalobkyně neprokázala, že po celý rok 2011 byl na plakátech inzerát na restauraci provozovanou žalovanou č. 1, že inzerci na tuto restauraci po celou sjednanou dobu zhotovovala a že plakáty po celou sjednanou dobu řádně vylepovala na dohodnutých místech. K řádnému plnění povinností

žalobkyně patří i kontrola výlepu a obnova překrytých nebo stržených plakátů tak, aby inzerce probíhala po celou dobu trvání smlouvy. To žalobkyně, jak bylo zcela jednoznačně prokázáno, nečinila, nečinily to ani jí pro výlep použité osoby, což však na odpovědnosti žalobkyně nic nemění. I soud prvního stupně došel k závěru, že žalobkyně neplnila své povinnosti ze smlouvy řádně. Soud prvního stupně vzal za problematické zejména plnění ze strany svědka [REDAKCE] který však vylepoval více než 80 % plakátů! Ani s hodnocením svědecké výpovědi svědka [REDAKCE] nelze souhlasit, neboť nelze mít svědka za věrohodného jen s ohledem na skutečnost, že se jedná o podnikatele v oboru, který inkasoval od žalobkyně odměnu za činnost, jejíž řádné plnění měl před soudem potvrdit. Soudu navíc spíše popsál, jak obvykle jeho činnost probíhá, konkrétně pro daný případ téměř nic neuvedl. Svědek [REDAKCE] ve své výpovědi zmínil, že vylepování na reklamní válce nebylo prováděno řádně, ani jeden z ostatních svědků, kteří v tomto řízení vypovídali, plakáty na reklamních válkách v [REDAKCE] neviděl. Další důkazy žalobkyně jako jsou seznamy výlepových míst a fotografie tvrzení žalobkyně o řádném vyvěšování plakátů s inzerátem na provozovnu žalované č. 1 po celou dobu trvání smlouvy neprokazují a prokázat nemohou. Svědek [REDAKCE] byl zaměstnancem žalobkyně, byl od ní za výlepy placen a seznam nijak neprokazuje, že by na daných místech dané plakáty skutečně vylepeny byly. Jak uvedl sám právní zástupce žalobkyně, není ani jednoznačné, že by seznam vypracovával přímo svědek [REDAKCE]. Fotografická dokumentace byla jednak údajně pořizována od března 2011 (tedy až na základě reklamací žalovaných) a k důkazu byly soudu předloženy fotografie pořízené dle tvrzení žalobkyně až v období od května 2011 do prosince 2011. Složky fotografií však nenesou údaj o datu jejich pořízení a v tomto směru tedy nejsou důkazem způsobilým prokázat žalobkyniní tvrzené skutečnosti. I přes právě uvedené je třeba zdůraznit, že z fotografií je zřejmé, že řada plakátů vůbec nebyla vylepena či jinak „pevně“ umístěna na veřejně přístupných místech, ale pouze položena (a po vyfocení ponechána??) v různých provozovnách, popřípadě vylepena na vnitřní straně vrat či dveří, na dveřích do skladu či na WC apod. (viz i výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE]). Sám soud prvního stupně zmiňuje, že některá místa jsou na seznamu uvedena dvakrát, některá nejsou veřejnými místy apod. Ani výslech svědka [REDAKCE] ve věci nepřinesl nic nového, neboť svědek si údajně již nic nepamatuje. Pouze uvedl, že výlepová místa byla dána žalobkyni pouze obecně jako místa s velkou frekvencí lidí, a dále že on byl oceňován dle počtu uzavřených smluv, bylo tedy v jeho zájmu uzavřít co nejvíce smluv, nalákat co největší počet inzerentů, k čemuž jistě využíval všech možných přesvědčovacích taktik a argumentů. Navíc téměř veškeré jednání žalobkyně v daném případě bylo v rozporu s dobrými mravy a pravidly poctivého obchodního styku a jako takové by nemělo požívat právní ochrany (viz § 265 obch. zák., ve znění do 31. 12. 2013). Soud prvního stupně navíc uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni část žalované sumy s dohodnutým úrokem z prodlení ve výši 0,1 % za každý den prodlení od 18. 1. 2011, ačkoli sám došel k závěru, že žalobkyně neprokázala oprávněnost fakturace (viz výše), nebo minimálně právo fakturovat v době, kdy žalobkyně fakturu se splatností 17. 1. 2011 vystavila a zaslala žalované č. 1. Je tedy zcela evidentní, že k 18. 1. 2011 nemohli být žalovaní v prodlení s úhradou údajné dlužné částky, když žalobkyně neprokázala oprávnění dne 7. 1. 2011 fakturovat. Jen pro úplnost žalovaní dodali, že žalobkyně své oprávnění účtovat nedoložila ani k výzvě žalovaného č. 1 a její právní zástupkyně. Dále poukazujeme na výši úroku z prodlení, který činí 0,1 % z dohodnuté ceny plnění za každý den prodlení, tj. 36,5 % (6.504,30 Kč) ročně, což je vzhledem k ceně plnění a délce trvání smlouvy zcela nepřiměřené. Žalovaní odkázali na § 369a obch. zák.,

ve znění platném do 31. 12. 2013, zejména odstavce 3 a 4 tohoto ustanovení. Výše úroku z prodlení je zcela zřejmě v rozporu s pravidly poctivého obchodního styku a zneužívající, navíc žalovaní prodlení v trvání více než 4 roky nezavinili. Od počátku se žalovaní chtěli dohodnout mimosoudně a ani za prodlení způsobené délkou trvání řízení před soudem prvního stupně nemůže jít k tíži, resp. výhradně k tíži žalovaných. Bylo zde zcela namístě, aby soud úrok z prodlení žalobkyni nepřiznal vůbec, nebo maximálně postupoval dle věty druhé odst. 4 zmíněného § 369a obch. zák., ve znění platném do 31. 12. 2013. I soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalovaní se snažili již před podáním žaloby se žalobkyní dohodnout na mimosoudním vyřešení věci. Byla to žalobkyně, kdo nebyl ochoten na jakékoli smírné řešení přistoupit a trval na zaplacení celé žalované částky. Ještě před prvním jednáním ve věci k výzvě soudu prvního stupně navrhla žalovaná č. 2, že zaplatí žalobkyni na vyrovnání částku 10.000 Kč (a to i přes své výhrady o neoprávněnosti celého požadavku žalobkyně), ten však odmítla. Z tohoto důvodu jsou žalovaní přesvědčeni o tom, že žalobkyni měla být uložena povinnost nahradit žalovaným náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to i přes skutečnost, že soud prvního stupně došel k závěru, že každá ze stran sporu měla úspěch ve věci pouze částečný.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání účastníků je přípustné (§ 201 o. s. ř.), bylo podáno včas a oprávněnou osobou (§ 201, § 204 o. s. ř.) a obsahuje všechny podstatné náležitosti (§ 205 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení v mezích, ve kterých se účastníci domáhali jeho přezkoumání (§ 212 o. s. ř.). Odvolací soud ale dospěl k závěru, že pouze odvolání žalobkyně je důvodné.

Spor mezi účastníky byl v tom, zda žalobkyně podle smlouvy o provedení plošné inzerce uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným 1), za jehož závazky žalovaná 2) ručila, ve spojení se všeobecnými podmínkami provádění plošné inzerce, řádně vykonala dohodnuté povinnosti a vzniklo jí právo na dohodnutou cenu. Současně byl spor mezi účastníky, zda byla smlouva řádně sjednána (zejména s konkrétním a určitým předmětem), zda od ní žalovaný 1) po právu odstoupil a zda není v rozporu s poctivým obchodním stykem, s odkazem na plnění žalobkyně z této smlouvy, její výkon práva na zaplacení ceny.

S odkazem na shora popsané odůvodnění rozsudku okresního soudu, má i odvolací soud za to, že není možné smlouvu mezi účastníky hodnotit jako neplatnou. Již dříve Ústavní soud ve svém rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 625/03, mj. uvedl: „Základním principem výkladu smluv je priorita výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady. Je tak vyjádřen a podporován princip autonomie smluvních stran, povaha soukromého práva a s tím spojená společenská a hospodářská funkce smlouvy. Není ústavně konformní a je v rozporu s principy právního státu taková praxe, kdy obecné soudy upřednostňují výklad vedoucí k neplatnosti smlouvy, před výkladem neplatnost smlouvy nezakládajícím.“. Tímto návodem se řídil i okresní soud při výkladu ustanovení smlouvy ze dne 20. 9. 2010, týkající se zejména jejího předmětu, a zcela správně uzavřel, že tuto nepojmenovanou smlouvu (s odkazem na § 269 odst. 2 obch. zák.) považuje za platnou s konkrétními právy a povinnostmi jejích smluvních stran. Ostatně ani mezi účastníky nebylo sporu, že si žalovaný 1) nechal vytisknout inzerát na sporný plakát s kulturním programem v souladu s právě popsanou smlouvou.

Podle shora popsané smlouvy, jejímž obsahem účastníci učinili i ustanovení všeobecných podmínek žalobkyně, byla žalobkyně povinna zhotovit plošnou inzerci pro žalovaného 1) a zajistit po dobu jednoho roku vylepení plakátů v [REDAKCE]. Dohodnutou cenu měl žalovaný 1) zaplatit na základě faktury, která obsahovala i splatnost ceny. Podmínkou účtování dohodnuté ceny byl první výlep plakátů na reklamních místech. Pro případ prodlení žalovaného 1) se zaplacení dohodnuté ceny byl sjednán úrok ve výši 0,3 % p. d. a dále byly sjednány nemožnost žalovaných od smlouvy odstoupit.

Okresní soud zcela správně z obsahu smlouvy dovodil, že žalobkyně neměla povinnost konkrétní počet plakátů s inzercí žalovaného 1), na konkrétní místa v [REDAKCE] sama vylepovat. Jak vyplývá z obsahu smlouvy, povinností žalobkyně bylo, kromě výroby plakátů, „pouze“ zajištění vylepení (vyvěšení) plakátů. Tutu povinnost žalobkyně plnila prostřednictvím třetích osob, jak vyplynulo z výsledků svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Okresní soud správně odmítl námitku žalovaných, že plakáty s reklamou žalovaného 1) měly být podle smlouvy vylepeny zejména na zastávkách prostředků hromadné přepravy. Toto tvrzení bylo vyvráceno smlouvou samotnou, výpověďmi výše jmenovaných svědků a zejména výpovědí svědka [REDAKCE], který za žalobkyni s žalovanými uzavíral samotnou smlouvu. S odkazem na výsledky svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], žalobkyni předložené fotografie a soupisy míst, kde byly plakáty konkrétně vylepovány, má odvolací soud za to, že od prosince 2010 do prosince 2011 žalobkyně zajistila pro žalovaného 1) vylepení plakátů obsahující inzerci jeho služeb. Stejně jako žalobkyně sdílí i odvolací soud názor na nepřipustné rozšiřování obsahu povinností žalobkyně ze smlouvy ze dne 20. 9. 2010 pracovními povinnostmi svědka [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] nebyl v žádném smluvním vztahu k žalovaným 1) a 2). Za splnění svých povinností odpovídal pouze žalobkyni a nic na tom nemění ani skutečnost, že jeho pracovní povinnosti se týkaly sporné inzerce žalovaného 1). Podle odvolacího soudu svědek [REDAKCE] dostatečně konkrétně a úplně popsal, jakým způsobem svoje pracovní povinnosti plnil (výlep plakátů), včetně opatření v případě poškození plakátů z předchozího období. V návaznosti na jeho výpověď a předložené listinné důkazy pak bylo prokázáno splnění podmínky prvního výlepu plakátů pro možnost žalobkyně dne 7. 1. 2011 účtovat dohodnutou cenu za provedenou inzerci. Navíc ze smlouvy samotné, ani ze všeobecných podmínek, se nepodává, že by žalobkyně měla nějakým způsobem žalovanému 1) první výlep plakátu deklarovat. Správné je hodnocení okresního soudu i v části týkající se vzniku prodlení žalovaných se splněním peněžitého závazku a výše dohodnutých úroků z prodlení, resp. výše 0,1 % p. d., kterou, namísto sjednané výše, žalobkyně požaduje. I s odkazem na dřívější obsáhlou judikaturu vyšších soudů je odvolací soud shodného názoru, že sjednaná výše úroků z prodlení je zcela přiměřená zajišťované povinnosti. Okresní soud rovněž správně vyhodnotil i otázku tvrzeného odstoupení od smlouvy žalovanými a neplatného ujednání ve smlouvě.

Na druhé straně, s odkazem na výše popsané, odvolací soud nesdílí závěr okresního soudu v otázce přiznané slevy z ceny za provedenou inzerci s užitím § 136 o. s. ř. Jak již bylo výše uvedeno, účastníci se dobrovolně dohodli na konkrétních právech a povinnostech, včetně závazku žalobkyně zajistit vylepení plakátů po sjednanou dobu. Bylo prokázáno výpověďmi svědků, listinnými důkazy a fotografiemi, že i svědek [REDAKCE] splnil svůj závazek a pro žalovaného 1) v rámci svých povinností zaměstnance žalobkyně. Namítaná nedostatečná kontrola a náprava za poničené plakáty jednak nebyla výslovně sjednána a jednak z výsledku

svědka ■■■ bylo naopak prokázáno, že každý měsíc plakáty na veřejně přístupná místa vylepil a z předchozího výlepu zůstalo vylepených cca 50 %. Podle odvolacího soudu tak nebyl žádný důvod okresního soudu pro postup dle 136 o. s. ř. a přiznávat žalovaným slevu z dohodnuté ceny. Nárok žalobkyně je proto i v této části proti žalovanému 1) i žalované 2) jako ručitelce důvodný.

Námitku žalovaného výkonu práva žalobkyně v rozporu s poctivým obchodním stykem je výjimečnému nepřiznání náhrady nákladů řízení pro snahu žalovaných se před zahájením řízení mimosoudně dohodnout bylo také třeba odmítnout. Ze spisu se nepodává, že by žalovaní na svůj závazek alespoň částečně plnili. Žalobkyně sama žalované musela vyzývat k dobrovolnému splnění jejich povinnosti. Pokud následně žalobkyně nepřistoupila na nabídku smírného řešení v částce 10.000 Kč s tím, že každý z účastníků si ponese náklady řízení ze svého, pak nelze za situace, kdy si byla žalobkyně jistá svým nárokem, nelze jí neuzavření takovéto dohody klást k tíži. Její výkon práva tedy nebyl v rozporu s poctivým obchodním stykem.

Odvolací soud, s odkazem na vše shora popsané, proto rozsudek okresního soudu ve výroku I jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.) a ve výroku II rozsudek změnil a žalobě i v této části vyhověl (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Protože odvolací soud změnil výrok II napadeného rozsudku okresního soudu, musel znovu rozhodnout o nákladech řízení před okresním soudem. S odkazem plný úspěch žalobkyně jí vzniklo právo na plnou náhradu nákladů řízení před okresním soudem (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Její náklady řízení sestávaly ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, odměny advokáta žalobkyně ve výši 18.200 Kč za 10 úkonů právní služby po 1.820 Kč dle § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady 10 paušálních hotových výdajů advokáta v celkové výši 3.000 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhrady za promeškaný čas za 10 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a jízdného v celkové výši 2.169 Kč dle § 157 odst. 3, 4 zák. práce, § 1, § 4 písm. c/ vyhl. č. 472/2012 Sb., § 1, § 4 písm. c/ vyhl. č. 435/2013 Sb. a § 1, § 4 písm. c/ vyhl. č. 328/2014 Sb., vše s výjimkou soudního poplatku zvýšené o 21% DPH, protože advokát žalobkyně je plátcem této daně a odvolacímu soudu tuto skutečnost prokázal (§ 137 odst. 1, 3 písm. a/ o. s. ř.). Žalovaní jsou povinni splnit uloženou povinnost v zákonné lhůtě k rukám advokáta žalobkyně (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o. s. ř.).

V odvolacím řízení byla žalobkyně zcela úspěšná, proto jí odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 211, § 142 odst. 1 o. s. ř.). Náklady odvolacího řízení sestávaly ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, odměny advokáta žalobkyně za 2 úkony právní služby, konkrétně za jeden úkon právní služby ve výši 1.500 Kč (počítáno za tarifní hodnoty 8.910 Kč), za podané odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. a jeden úkon právní služby ve výši 1.820 Kč (počítáno za tarifní hodnoty 17.820 Kč, za účast při jednání odvolacího soudu dne 1. 12. 2015, dle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady 2 paušálních hotových výdajů advokáta v celkové výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhrady za promeškaný čas za 4 půlhodiny po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., jízdného v celkové výši 565 Kč dle § 157 odst. 3, 4 zák. práce, a § 1, § 4 písm. c/ vyhl. č. 328/2014 Sb., vše s výjimkou soudního poplatku zvýšené o 21% DPH, protože advokát žalobkyně je plátcem této daně a odvolacímu

soudu tuto skutečnost prokázal (§ 137 odst. 1, 3 písm. a/ o. s. ř.). Žalovaní jsou povinni splnit uloženou povinnost v zákonné lhůtě k rukám advokáta žalobkyně (§ 211, § 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné.

Nesplní-li povinní co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

V Hradci Králové dne 1. prosince 2015

Mgr. Martina Kroftová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

■